

[Rager.]

føres, og saa siger man som saa: Kan vi ikke faa vor Vilje, ja, saa skal, hvor vi raader, heller intet ske.

Ud fra disse Betragtninger anbefaler jeg at forkaste det af Udvalgets Mindretal stillede Ændringsforslag og vedtage Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets Behandling af Lovforslaget og kan tiltræde Flertallets Bemærkninger i Betænkningen, derunder Henstillingen om om muligt at interessere Amtskommunerne for Iværksættelse af saadanne Arbejder.

Hvad angaar Venstres Stilling, har den jo allerede været under Kritik, og under meget stærk Kritik, ikke mindst fra den ærede sidste Talers Side, men reelt ogsaa fra den ærede konservative Ordførers Side, saaledes at jeg kan indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

Jeg kan ikke indrømme over for Venstres Ordfører, at man med Rette kan sige, at det Arbejde, der her er Tale om at udføre, ikke kan kaldes produktivt; det er det absolut efter de Udtryk, der er anvendt i Loven. Det er blevet diskuteret, hvorfor der hidtil ikke er brugt mere end den ene af de tre bevilgede Millioner Kroner, og det er med Rette bebrejdet Venstre her, at de, naar Loven nu er gennemført, saboterer denne Lov. Jeg tror dog, man maa tilføje, at der ogsaa rent praktisk vilde være visse Vanskeligheder for en hel Række Sognekommuner ved at gennemføre disse Foranstaltninger paa betryggende Maade, dels paa Grund af disse Kommuners Lidenhed, dels ogsaa paa Grund af det forholdsvis lille Antal af unge, der i mange af disse Kommuner befinder sig i den Situation, Loven forudsætter. Hvis Venstre imidlertid vilde lade være med at sabotere denne Lovgivning, men vilde hjælpe os andre til, at den kunde faa nogen Betydning for de unge paa Landet, saa vilde Venstre gaa ind for, at flere Sognekommuner slog sig sammen om dette Arbejde — ligesom allerede nu flere Købstæder slaar sig sammen om det —, og i saa Fald vilde denne Lov ogsaa kunde faa Betydning for Landet.

For øvrigt maa man ikke — saaledes som den ærede Ordfører for Venstre gjorde det — fremstille det, som om der stadig ingen Interesse er. Det ærede Medlem ved jo, at Interessen er i Stigen, og naar Loven nu kommer til at gælde for 3 Aar, nærer jeg ingen Tvivl om, at Interessen vil være i fortsat Stigen.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde

derneft, at Meningen med det af Venstre stillede Ændringsforslag ikke var nogen anden end den, der havde fundet Udtryk i Loven om mellemkommunal Refusion. Det kan man jo godt sige — jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa; men Formaålet med de to Love er forskelligt, og netop dette, at Formaålet er forskelligt, bevirker, at man her ikke kan modtage Forslag om Bestemmelser af den Art, som har faaet Udtryk gennem den anden Lov. Der er Forskel paa fra Kommunernes Side at beskæftige offentligt understøttede med egentligt Arbejde og saa at søge det Formaal realiseret, som denne Lov tilstræber: at opmuntre de unge, som paa Grund af Forholdenes Ugunst ikke kan faa fat i noget Arbejde, ved midlertidige Foranstaltninger, kombineret af Arbejde, Sport og Undervisning.

Der staar udtrykkeligt i Loven, at disse Foranstaltninger som Regel

„ikke maa strække sig over et Tidsrum af under 2 Maaneder eller over 4 Maaneder.“

Det viser netop, at Meningen er den at faa de unge ud af deres triste Tilværelse, opmuntre dem ved at faa dem i Gang nogle Maaneder og derved faa dem rettet op. Dette er ogsaa lykkedes, hvor disse Foranstaltninger er truffet. Jeg har selv været forskellige Steder, jeg har talt med Masser af de unge, der har været der, og jeg har — paa en enkelt Undtagelse nær — kun mødt Tilfredshed med, hvad der er opnaaet. Kammeratskabet, det regelmæssige Arbejde, Opholdet i frie Omgivelser o. s. v. har igen givet disse unge Mod og Lyst til Tilværelsen, som ikke former sig alt for hyggeligt for dem i disse Aar. Ja, endogsaa den Kritik, der har været rejst forskellige Steder paa Egne, hvor der i Begyndelsen var Vanskeligheder, er forstummet.

Selv fra Folk, der oprindeligt var Modstandere af disse Planer, er der offentligt fremsat Udtalelser, hvori de Betragtninger, jeg nys har nævnt, har faaet Medhold. I Børnesagens Tidende har jeg set adskillige Artikler, hvor politiske Modstandere har gjort opmærksom paa, at selv unge, som man ikke havde Spor af Tiltro til, da de kom, fordi de var sunket saa langt ned i Haabløshed, at man troede, de var gaaet til Bunds, i Løbet af et Par Maaneder var vendt tilbage som kvikke og livlige unge Mennesker, der paa ny saa lysere paa Tilværelsen. Det var Formaålet med denne Lov; det er ikke i og for sig Formaålet med Loven om mellemkommunal Refusion, og derfor kan disse to Love ikke sammenblandes.

Men netop naar det er Formaålet med